

La teva tendresa, Francesc

Dm, 21/05/2013 per Sandra Buxadera...

[A la riba del Tíber](#)

✘ La meitat dels capellans italians entrevistats pel Centre d'Estudis sobre Noves Religions (Cesnur) assegura que tenen més “clients” a missa des que a Roma els cardenals catòlics es van atrevir a nomenar papa a Jorge Mario Bergoglio, un home ben conegut pel discurs a favor dels pobres. Ahir ho recordava un excel·lent article a La Vanguardia. Però allà on se'ls ha girat més feina és als confessoris, que s'han tornat a animar de gent a qui Francesc ha remogut per dins.

Puc avançar que l'augment de feina estarà “recompensat” amb un augment d'ingressos a l'Església catòlica. Un fiscalista italià que ja ha començat a treballar en la campanya de l'impost de la renda m'explicava fa una setmana que està notant un augment substancial de donacions. Quan el meu amic els demana als clients a qui volen destinar els diners reservats per a institucions civils de caràcter benèfic, hi ha un cor de veus que responen: “A Francesco!”. No diuen: a l'Església! Ni tan sols: Al Papa! No, els diners van a Francesc. És ell en persona qui ha tornat a donar una àurea de legitimitat a la feina feta per tota la institució eclesiàstica -i que, almenys a Itàlia, va quedar afectada pels escàndols de pedofília.

Com és possible un fenomen així en tan poc temps? Els mitjans de comunicació solen assenyalar, amb tota justícia, el nou estil del Papa, més “humil”, més “del carrer”. L'adéu al Mercedes papal, a la indumentària de luxe, la voluntat de viure entre bisbes i capellans a una residència vaticana enlloc de tancar-se al palau papal entre secretaris personals i dones consagrades que li cuinin o treguin la pols. Gestos que permeten que la crida per a “una Església dels pobres i per als pobres” que va llançar Francesc a l'inici del pontificat cobri credibilitat i força.

La humilitat de Francesc ha tingut una nova mostra aquest cap de setmana, en la trobada amb els moviments laics. Jesús, [els va deixar anar als milers de congregats a la plaça de Sant Pere](#), és més important que qualsevol organització. “Ara us voldria fer un petit retret, fraternalment, entre nosaltres. Tots heu cridat a la plaça: Francesc, Francesc, Papa Francesc. Però Jesús, on era? Jo hauria volgut que haguessiu cridat: “Jesús, Jesús és el Senyor, i està enmig nostre! D'ara endavant, res de Francesc, sinó Jesús!”

També ha calat la manera com Francesc, tot i haver romàs per ara fidel a la doctrina de l'Església en temes controvertits, adopta la postura de Jesús: rebutja el que considera un mal, però no condemna el pecador, sinó que li dóna una mà per tal que s'alliberi del mal i retrobi la dignitat i l'amor.

Una postura que es reforça per com el papa “confessa” les seves pròpies febleses-una complicitat que, almenys personalment, m'ha portat de la mà a descobrir noves profunditats. Deliciós el que va dir dissabte davant 150.000 fidels. “La segona clau de volta és la pregària. Mirar el rostre de Déu, però sobretot, sentir-se mirats. (...). És el què experimento davant el sagrari quan vaig a pregar, el vespre, davant el Senyor. Algun cop m'endormisco una miqueta; això és veritat, perquè el cansament de la jornada una mica fa que t'adormis. Però Ell m'entén. I sento tant, tant de consol quan penso que Ell em mira. Nosaltres pensem que hem de pregar, parlar, parlar, parlar... No! Deixa't mirar pel Senyor. Quan Ell ens mira, ens dóna força i ens ajuda a testimoniar-lo”.

Gràcies pel teu testimoni, Francesc. N'estàvem assedegats, d'una tendresa com la teva.